

Biblická hodina 05.11.2020

Vzdych: „Vrúcne Ťa milujem, Hospodin, moja sila! Hospodin je moja skala, moja pevnosť a môj vysloboditeľ; môj Boh je moje bralo, k nemu sa utiekam; môj štít, roh mojej spásy a môj hrad.“ (Žalm 18,3-4)

Úvodná pieseň: Žalm 71 – V Teba dúfam, Hospodine, než časný vek môj pominie...

Modlime sa:

Otče náš nebeský, ďakujeme, že nám pripravuješ obdobia, kedy sa môžeme zamyslieť nad cieľom a poslaním svojho života, aby sme získali iný pohľad na veci, na hodnoty, ktoré si v nás vytvoril. Ďakujeme, že aj tým nám chceš pomáhať, aby sme boli schopní vedieť rozlíšiť poklady od smetí. A pri tom nám vieš otvoriť oči, náš duchovný zrak, aby sme uzreli, že skutočne obстоjí a vie nás podržať to, čo si v našom živote Ty vykonal. Pomáhaj nám teda, aby sme sa Ťa nevzdali za žiadnych okolností, ale čím viac je problémov a čím väčšia je bieda, tým viac by sme sa vedeli Teba držať a v Tvojom slove hľadať a nájsť silu a oporu.

V tejto nádeji Ťa vzývame i teraz a prosíme, daj nám pochopiť veľkosť toho, že môžeme sledovať a hlásať Tvoje divy – ako sme o tom aj spievali. Daj nám stíšiť sa a zahanbiť sa v Tvojej blízkosti a vziať si príklad z kráľa Dávida ako aj z apoštola Pavla. Kiež by mohol byť aj náš život príkladom pre iných! Kiež by si bol viditeľný v ňom! Pomáhaj nám žiť na Tvoju slávu. *Amen*

Biblický text zo Starého zákona: 2Samuel 23,1-7 Dávidove posledné slová

¹ Toto sú posledné Dávidove slová: „Výrok Izajovho syna Dávida, výrok vysoko postaveného muža, pomazaného Bohom Jáкова, obľúbeného pevca Izraela. ² Duch Hospodina hovorí vo mne a jeho reč mám na jazyku. ³ Boh Izraela hovorí, prihovára sa mi skala Izraela: ‚Kto spravodlivo panuje nad ľuďmi a kto vládne v bázní pred Bohom, ⁴ je ako úsvit vychádzajúceho slnka, ako bezoblačné ráno, ako jasno po daždi, keď mláďza raší zo zeme.‘ ⁵ Či môj dom pred Bohom taký nie je? Uzavrel so mnou večnú zmluvu, vo všetkom upravenú a bezpečnú. Je úplnou mojou spásou. Prečo by nesplnil i každú túžbu? ⁶ Všetci naničhodníci sú ako zaviate trnie, ktoré nikto neberie do ruky. ⁷ Kto sa ho chce dotknúť, použije železo či násadu kopije a na mieste ho spáli.“

Milí Bratia a milé Sestry,

Nemôžeme si nevšimnúť úvod dnešného biblického textu: *Dávidove posledné slová*. Posledné slová odchádzajúceho človeka – či už dočasne, či definitívne – majú vždy svoju dôležitosť. Veru, keď nevieme, že sa s dotyčným už viackrát nestretieme, tak dodatočne nás veľmi mrzí, že sme počutým slovám nevenovali dostatočnú pozornosť, a už sa to nedá vrátiť či zopakovať. Preto by bolo dobré, keby sme sa vedeli jeden na druhého pozorne sústrediť, aby nám nič dôležité neuniklo, aby sme potom nemuseli ľutovať a mať výčitky svedomia kvôli svojej nevšímavosti.

Tiež je zaujímavé počuť alebo čítať o známych osobách, aké boli ich posledné slová, aké odkazy nám nechali, ako prežívali vykročenie z tohoto sveta, prípadne

akými myšlienkami boli obklopení, keď odchádzali zo života. Iste nás ako veriacich zaujíma aj prejavovanie sa viery ľudí v týchto chvíľach. Ako je pre nás okolitých vnímateľná v týchto neodvratných situáciách prítomnosť Pána v ich živote a ako sa vedia sústrediť na Neho a chytiť sa Ho. A práve na túto našu túžbu, na tento náš záujem – tiež ako príklad, že by to bolo takto žiadúce aj v našom živote – nám pekne odpovedá náš text.

Dávidove posledné slová. O čom je toto vyznanie? Lepšie povedané: o kom? Však Dávid nespomína svoje výsledky, slávu, nedáva pokyny na zachovanie jeho pamiatky... Je vyrovnaný, zmiernený, vysporiadaný so svojím naplneným životom. Ani o svojom postavení, vyvolení a pomazaní nehovorí v zmysle, že by vo svoje postavenie skladal svoju nádej, že by sa vyvyšoval – ale uvedomuje si, aká veľká je tá milosť, z ktorej sa mu toho všetkého dostalo. Nespomína ani to, že je kráľom, však pre neho Kráľom je Hospodin. Ako Bohom pomazaný je naplnený Jeho Duchom, a tak vyvyšuje Jeho meno. Uvedomuje si a vyznáva, ako ho Hospodin učinil panovníkom, ktorý má vládnuť v Jeho bázni, ako mohol byť Jeho povereným reprezentantom počas svojho života. Aby sa uplatňovala Božia spravodlivosť v čistote a jasnosti, *ako úsvit vychádzajúceho slnka, ako bezoblačné ráno, ako jasno po daždi, keď mláďa raší zo zeme.* Aké je to požehnanie pre celý Boží ľud!

Či môj dom pred Bohom taký nie je? Uzaťrel so mnou večnú zmluvu, vo všetkom upravenú a bezpečnú. Aký veľký dar je mať takýto pohľad na Božie dielo vo vlastnom živote! Aké požehnanie je vidieť a uvedomiť si, že všetko pochádza od Neho pre moje blaho! Kiež by sme takto mohli hľadiť na svoj uplynulý život, ako na dar Boží! Aké dobré je potvrdiť sa v osobnom kontakte s Ním, ktorý ma pozná, a Ktorého môžem poznať. *Je úplnou mojou spásou.* Všetko pominie, raz skončí, ale slovo *spása* vyjadruje práve trvalú hodnotu a nie pomínutelné šťastie; blaho, ktorým je večné trvanie, večný život. On je úplnou mojou spásou – vyznáva Dávid. Spása, záchrana je večná. A spásu nehľadá v diele svojich rúk, v tom, čo získal, dosiahol, vybudoval... ale v Ňom, Ktorý si ho našiel, povolal, viedol, vyslobodzoval a zachová. *On je mojou spásou.*

Našou spásou môže byť Syn Dávidov, Ježiš Kristus, však preto prišiel v ľudskom tele medzi nás, aby nám zabezpečil spasenie. Máme túto istotu, ktorú mal Dávid? Pritom on žil ešte len v očakávaní na zaslúbenie, ktoré sa malo naplniť, avšak my už vieme, že dielo spásy bolo dokonané na kríži. Aby sme nielen vedeli, ale aj s vierou prijali pre svoj život toto zaslúbenie, k tomu nás nech povzbudí aj toto Dávidovo vyznanie. Pretože naposledy sa nemôžeme chytiť ničoho iného, jedine Jeho kríža a nemôžeme čakať na nikoho iného, kto by nás podržal, jedine na Pána, nášho Spasiteľa. Ktorý nás chce touto istotou spasenia obdариť a pre seba zachovať.

Biblický text z Nového zákona: 2Kor 11,16-33 Utrpenie Pavla ako apoštola

¹⁶ Znova hovorím: Nech si nikto nemyslí, že som nerozumný. Ak však áno, prijmite ma ako nerozumného, aby som sa aj ja trochu v niečom pochválil. ¹⁷ Čo hovorím o tejto chvále,

nehovorím podľa Pána, ale ako nerozumný. ¹⁸ Keďže sa mnohí chvália podľa tela, budem sa aj ja tak chváliť. ¹⁹ Veď ako rozumní radi znášate nerozumných! ²⁰ Znášate, keď vás niekto zotročuje, keď vás niekto vyjedá, keď sa vás niekto zmocňuje, keď sa niekto povyšuje, keď vás niekto bije po tvári. ²¹ S hanbou to hovorím, lebo vraj sme boli slabí. Ak sa však niekto v niečom opovažuje — hovorím ako nerozumný —, opovážim sa aj ja. ²² Sú Hebreji? Som aj ja. Sú Izraeliti? Aj ja. Sú Abrahámovo potomstvo? Aj ja. ²³ Sú služobníci Krista? — Hovorím ako nerozumný: Tým viac som ja! Prežil som viac námah, viac väzení, oveľa viac bitiek, často na dosah smrti. ²⁴ Od Židov som dostal päť ráz štyridsať úderov bez jedného, ²⁵ tri razy ma palicovali, raz kameňovali, trikrát som prežil stroskotanie lode, noc a deň som zápasil na otvorenom mori. ²⁶ Často na cestách, v nebezpečenstvách na riekach, v nebezpečenstvách hroziacich od zbojníkov, v nebezpečenstvách od vlastného rodu, v nebezpečenstvách od pohanov, v nebezpečenstvách v meste, v nebezpečenstvách na púšti, v nebezpečenstvách na mori, v nebezpečenstvách medzi falošnými bratmi, ²⁷ v námahe a lopote, často bez spánku, o hlade a smäde, často v pôstoch, v chlade a v nahote; ²⁸ a okrem toho všetkého denne na mňa dolieha starosť o všetky cirkvi. ²⁹ Veď kto trpí slabosťou, že by som aj ja neutrpel slabosťou? Kto je vystavený pohoršeniu, že by to aj mňa nepálilo? ³⁰ Ak sa treba chváliť, budem sa teda chváliť svojou slabosťou. ³¹ Boh a Otec Pána Ježiša, požehnaný naveky, vie, že neklamem. ³² V Damasku miestodržiteľ kráľa Aretasa dal strážiť mesto Damask, aby ma uväznil, ³³ ale unikol som z jeho rúk; v koši ma totiž spustili otvorom v hradbách.

Milí Bratia a milé Sestry,

Pri čítaní tejto kapitoly cítime silné napätie, ktoré vzniklo medzi korinťanmi a apoštolom Pavlom kvôli tomu, že poskytli priestor rôznym pochybným a falošným jedincom medzi sebou, ktorí ich naviedli na spochybňovanie osoby a zvesti apoštola Pavla. Vedeli na nich vplývať tým, ako sa vychvaľovali a vyvyšovali medzi nimi. Ľudia väčšinou na takéto populistické prejavy naskočia – aj korinťania sa zneistili a nechali sa obrátiť proti Pavlovi a vôbec proti tomu všetkému, čo jeho pôsobením Duch svätý v ich živote už vykonal. Apoštol im naznačuje tento fakt a varuje ich pred akceptovaním a prijatím takýchto pochybných rečí za pravdu. Aby to malo svoj dôraz, začne k nim hovoriť v podobnom štýle, aby mohli porovnať jeho službu s pôsobením týchto protivníkov.

Jednoznačne platí, že kresťan sa nemá čím chváliť, jedine ak Pánom; proste tým, čo On vykonal v jeho živote. Toto prežíval aj apoštol, súc sám príkladom. Avšak, teraz, pre porovnanie sa odhodlá k tomu, aby sa aj on chválil – i keď to nie je jeho spôsob – avšak chváli sa nie sebou, nie vlastnými výsledkami, ale tým, čo z Božej milosti skúsil a prežil počas svojho života vo viere a misijného pôsobenia. To všetko je Kristovým svedectvom v jeho živote o Ňom, ako o Jeho vernom služobníkovi.

Tejto situácii v Korinte ďakujeme za také životopisné údaje, o ktorých by sme zčasti vôbec nevedeli. Tento konfliktný stav vlastne vyprodukoval zoznam takých osobných „zážitkov“ apoštola počas jeho doterajšieho života, ktorý nikde inde nenachádzame. Tu sa môžeme zahanbene zamyslieť nad tým, ako veľmi miloval on Pána Ježiša Krista, že bez váhania, bez reptania, bez sebaľútosti – ale z hlbokej a vďačnej lásky k Nemu – prijal túto neľahkú, trnistú cestu v záujme toho, aby čím viacej ľudí mohlo vyznávať spolu s ním aj s Dávidom: *On je mojou spásou.*

Z tohto vyznania je jasné, že apoštol sa chváli z núdze a považuje to za nerozumný prejav. Ale on sa chváli Pánom! Aby tak otvoril zrak korinťanov, veď podľahli optickému klamu tým, že sa nechali zmocňovať, vyjedat', zotročiť. Dali priestor klamu, nechali sa podviesť – bez toho, aby si to uvedomili. A to je nebezpečné a zlé! Pritom títo pseudoapoštolí ničím neprevyšujú Pavla ani to, čo on získal v Kristovi. Akurát že on sa nechváli. Nemusí ani nič dokazovať, hovoria zaňho viditeľné znaky na jeho tele ako svedectvo o jeho živote zasvätenému Pánovi. Ale teraz sa predsa len bude chváliť – píše to s nemalou iróniou – bude sa chváliť v Pánovi tým všetkým, čo prežil vedený Jeho mocou.

Stačí si len prečítať tento zoznam, aby sme žasli a stíchli: *Prežil som viac námah, viac väzení, oveľa viac bitiek, často na dosah smrti. Od Židov som dostal päť ráz štyridsať úderov bez jedného, tri razy ma palicovali, raz kameňovali, trikrát som prežil stroskotanie lode, noc a deň som zápasil na otvorenom mori. Často na cestách, v nebezpečenstvách na riekach, v nebezpečenstvách hroziacich od zbojníkov, v nebezpečenstvách od vlastného rodu, v nebezpečenstvách od pohanov, v nebezpečenstvách v meste, v nebezpečenstvách na púšti, v nebezpečenstvách na mori, v nebezpečenstvách medzi falošnými bratmi, v námahe a lopote, často bez spánku, o hlade a smäde, často v pôstoch, v chlade a v nahote; a okrem toho všetkého denne na mňa dolieha starosť o všetky cirkvi. Ved' kto trpí slabosťou, že by som aj ja neutrpel slabosťou? Kto je vystavený pohoršeniu, že by to aj mňa nepálilo? Ak sa treba chváliť, budem sa teda chváliť svojou slabosťou. Boh a Otec Pána Ježiša, požehnaný naveky, vie, že neklamem.* Koľko fyzickej bolesti, utrpenia, poníženia, strachu v nebezpečenstve, blízkosť smrti a ďalších podobných náročných stavov prežíval apoštol! Boli to nemalé skúšky aj na psychiku – myslíme napr. aj na tie duchovné zápasy, ktoré viedol za jednotlivé kresťanské zbory, aby ich chránil a ochránil, vzdelával vo viere a budoval ich spoločenstvo. Skutočne mohol pri tomto zozname s čistým svedomím volať za svedka Boha, že hovorí pravdu, také sú svedectvá jeho služby v pokore a poslušnosti.

Niektoré spomenuté udalosti vieme identifikovať predovšetkým zo Skutkov apoštolských, iné zas nie sú nikde inde doložené – aj to potvrdzuje, že mnoho udalostí nemáme v Biblii zachytených a nie všetky Pavlove spisy sa zachovali. Pri každej spomenutej situácii sa môžeme na chvíľu vo svojich myšlienkach zastaviť a predstaviť si, aké nebezpečenstvá to boli, hlavne na pomery vtedajšej doby. Jedinú vec by som chcela konkrétne spomenúť: jeho ukameňovanie v Lystre, čo prežiť bolo niečo mimoriadneho. „Potom však prišli z Antiochie a z Ikónia Židia, nahovorili zástupy a tie Pavla kameňovali. Potom ho vyvoliekli za mesto v domnení, že je mŕtvy. No keď ho učeníci obstali, vstal a vošiel do mesta. Na druhý deň odišiel s Barnabášom do Derbe.“ (Sk 14,19-20). Boh ho ochránil a on, zrejme aj s mnohými trvalými viditeľnými ranami na svojom tele – vrátil sa ta, kde sa to s ním stalo. A zvestoval ďalej svojho Spasiteľa. Nedal výpoveď, nepovedal, že už stačilo. Pre Krista nič nebolo veľa, však On pre neho prijal to najväčšie utrpenie, aby ho vyslobodil z moci hriechu a zo zatratenia. Jeho lásku ku Kristovi overovali práve tieto jazvy a rany. Posledné verše sú tiež odkazom na pre nás neznáme obdobie Pavlovho života ešte pred začatím jeho misijnej služby.

Bratia a Sestry, vieme sa my v tom dobrom zmysle chváliť tým, čo Pán vykonal v našom živote? Vieme rozlišovať medzi pravými a falošnými vyznávачmi Jeho mena? Vieme byť slobodní všetkej sebaľútsosti a odovzdane nasledovať Pána Ježiša Krista? Sú pečaťou a overovateľmi našej vernosti jazvy a rany, ktoré sme získali počas tejto služby? Máme také jazvy a rany? Mohli by sme takto pokračovať... Nech nás vernosť a láska apoštola Pavla ku Kristovi inšpiruje a motivuje k životu Jemu milému a Jeho oslavujúcemu. *Amen*

Modlime sa:

Pane Ježišu Kriste, ďakujeme za svedectvo kráľa Dávida a že Ty, Syn Dávidov si prišiel, aby si bol našou spásou; aby zdrojom nášho pokoja, sily, radosti bol fakt, že sme Tvoji. Nech v Tebe nachádzame cieľ a zmysel svojho života, ako aj istotu budúcnosti, ktorú si pre svojich pripravil. Zbav nás všetkej chvály, ktorá by hovorila o nás, ale uč nás vyvyšovať Tvoje meno za všetky Tvoje dobrodenia, chváliť Ťa a chváliť sa Tebou, dielom spásy a každodennou Tvojou mocnou prítomnosťou v našom živote.

S ľútosťou a pokáním vyznávame, že naše rany, bolesti, krivdy pre Teba – ak nejaké máme – nevieme s pokorou prijímať a chýba z nás vedomie toho, že pre Teba žiť a Tebe slúžiť je milosť a česť. Odpusť, že je za tým naša ochabujúca láska k Tebe. Obnov ju teda, aby sme Ťa oddane milovali, vyznávali a boli Ti vďační, keď nás vyznamenáš tým, že pre Teba máme znášať zlomok bolesti, ktoré si prijal Ty pre nás.

Prichádzame s prosbami za našich nemocných, buď lekárom ich tela i duší. Prosíme za tých, ktorí v rôznych nemocniciach, zariadeniach sú dlhodobo oddelení od svojich blízkych, v tej opustenosti im buď blízko. Potešuj zarmútených, plačúcich a trúchliacich, ochraňuj vdovy a siroty, biednych a opustených, zvestou evanjelia pozdvihni klesajúcich. Prosíme aj za zdravotníkov, učiteľov ako aj mnohých v najrôznejších profesiách, ktorí sú preťažení a vyťaženi preto, aby naše životné pomienky boli zabezpečené. Posilňuj a ochraňuj ich. Obdar nás tichým, pokorným srdcom, ktoré vie prijať každodennú situáciu z Tvojich rúk, v istote, že Ty vieš, čo a prečo konáš. Nech nás posilňuje, občerstvuje Tvoje slovo a Tvoja prítomnosť. Duchom svojim nás naďalej spájaj v jedno spoločenstvo. *Amen*

Otče náš...

Požehnanie: „Božia cesta je dokonalá, Hospodinova reč je osvedčená. On je štítom každému, kto sa k nemu utieka“. (Žalm 18,31)

Záverečná pieseň: č. 545 – *Smieť žiť pre Krista, pre Neho mrieť...*